

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เงินออมถือเป็นเงินทุนที่สำคัญต่อการลงทุนของประเทศ ซึ่งเป็นรากฐานและปัจจัยสำคัญที่กำหนดการลงทุนให้เศรษฐกิจของประเทศเจริญเติบโต สร้างเสถียรภาพและลดความผันผวนทางเศรษฐกิจได้ เนื่องจากการออมในระดับสูงจะทำให้การลงทุนในประเทศไม่ต้องอาศัยเงินทุนจากต่างประเทศมากนัก แม้เศรษฐกิจจะถดถอยก็สามารถพึ่งพาการออมในประเทศได้ ทำให้พัฒนาเศรษฐกิจได้อย่างต่อเนื่อง

ปัจจุบันการออมในประเทศไทยอยู่ที่คนเพียงบางกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีฐานะ เนื่องมาจากค่าครองชีพในปัจจุบันเพิ่มสูงขึ้นมากแต่รายได้ของประชาชนกลับเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยทำให้ประชาชนเดือดร้อนจากข้าวของแพง รวมทั้งพฤติกรรมกรบิโรภคทำให้ประชาชนจับจ่ายใช้สอยและเป็นหนี้สินกันมาก โดยเฉพาะกลุ่มสินค้าคงทน เช่น รถยนต์ โทรศัพทมือถือ เครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากการเข้าถึงแหล่งเงินกู้ยืมที่สะดวกขึ้น รวมทั้งมาตรการให้เครดิตสินเชื่อ เครดิตสินค้าที่ผ่อนปรนจูงใจให้มีการซื้อสินค้าเงินผ่อนในสารพัดรูปแบบ

นอกจากนี้การช่วยเหลือของภาครัฐเชิงสวัสดิการ เช่น โครงการประกันสุขภาพ ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกมีความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิตมากขึ้น มีผลให้ครัวเรือนมองข้ามความจำเป็นในการที่จะออมเงินไว้ใช้ยามฉุกเฉิน และที่สำคัญครัวเรือนที่มีรายได้น้อยและหรือมีการศึกษาต่ำจะเป็นกลุ่มที่มีการออมต่ำและมีปัญหาต่อการวางแผนการออมด้วย ประกอบกับค่าเงินแท้จริงหดตัวลงเนื่องจากอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นทำให้ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นเกินกว่าการขยายตัวของรายได้ ผลที่เกิดขึ้นคือ การออมภาคครัวเรือนลดลงตรงข้ามกับการบริโภคที่เพิ่มขึ้น

ตั้งแต่ปี 2548 การออมของไทยโดยรวมสูงขึ้นทุกๆ ปี โดยที่สัดส่วนการออมของภาคเอกชนมีการขยายตัวสูงกว่าการออมของภาครัฐบาล เนื่องจากไทยประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ตั้งแต่ปี 2540 เกิดผลกระทบทำให้การลงทุนภาครัฐชะลอลดลง เศรษฐกิจมีการขยายตัวต่ำ ในปี 2543 ภาครัฐได้ดำเนินการนโยบายหลายประการที่กระตุ้นเศรษฐกิจและเป็นช่วงที่ภาครัฐได้ก่อกำหนดทางอ้อมจากสถาบันการเงินของรัฐ นำเงินมาใช้จ่ายในโครงการเร่งด่วนต่างๆ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ใช้จ่ายโดยตรงของรัฐบาลคือต้องจ่ายส่วนของดอกเบี้ย ให้แก่สถาบันการเงินที่เป็นแหล่งเงินกู้ การออมของภาครัฐจึงมีน้อย ในปี 2552 การออมภาครัฐบาลก็ยังคงลดลงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเกิดปัญหา

ทางเศรษฐกิจ รัฐบาลได้ออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจโดยคาดหวังว่าจะช่วยทำให้เพิ่มกำลังซื้อในประเทศและชะลอการเลิกจ้างแรงงาน ดังตารางที่ 1 โดยมาตรการสำคัญได้แก่ ยุทธศาสตร์การฟื้นฟูและสร้างความเชื่อมั่นในระยะเร่งด่วน มาตรการลดภาระค่าครองชีพของประชาชน มาตรการภาษีเพื่อสนับสนุนนโยบายการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาล 7 มาตรการ มาตรการช่วยเหลือเกษตรกร มาตรการช่วยเหลือภาคการท่องเที่ยว มาตรการช่วยเหลือผู้ว่างงาน และมาตรการอื่นๆ เช่น เร่งเบิกจ่ายงบประมาณ งบท้องถิ่น กยศ. (กลุ่มเศรษฐกิจการลงทุน สำนักยุทธศาสตร์และนโยบายการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน)

ตารางที่ 1.1 การออมในประเทศ ตามราคาประจำปี จำแนกตามประเภทการออม พ.ศ.2548 - 2552

หน่วย : ล้านบาท

ประเภทการออม	2548	2549	2550	2551p	2552p
การออมทั้งสิ้น	1,927,674	2,304,459	2,793,244	2,711,984	2,674,980
การออมสุทธิ	1,038,276	1,354,773	1,675,966	1,625,358	1,369,650
ภาคเอกชน	535,184	715,557	1,123,346	1,162,807	1,093,033
อัตราการขยายตัว(%)		33.70	56.99	3.51	-6.0
ครัวเรือน	328,739	416,775	683,319	708,396	659,606
ธุรกิจนิติบุคคลเอกชนและสหกรณ์	206,445	298,782	440,027	454,411	433,427
ภาครัฐบาล	503,092	639,216	552,620	462,551	276,617
อัตราการขยายตัว(%)		27.06	-13.54	-16.30	-40.2
การออมของรัฐบาล	371,179	475,859	367,616	276,815	87,044
รัฐวิสาหกิจ	131,913	163,357	185,004	185,736	189,573
ค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวร	927,456	995,880	1,079,373	1,169,742	1,265,666
สถิติคลาดเคลื่อน	-38,058	-46,194	37,905	-83,116	39,664

หมายเหตุ p: ตัวเลขเบื้องต้น(Preliminary)

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรื

ตารางที่ 2 ซึ่งแสดงรายได้ค่าใช้จ่ายและการออมเฉลี่ยต่อครัวเรือนในประเทศไทยตั้งแต่ปี 2548 - 2552 ในปี 2549 -2550 ร้อยละการออมต่อ GDP เพิ่มขึ้นสูงขึ้นมาก จากที่ก่อนนี้มีสัดส่วนใกล้เคียงกันทุกปี ตั้งแต่ปี 2544 – 2548 โดยเฉพาะปี 2550 สัดส่วนการออมต่อ GDP สูงถึง 19.7 และร้อยละการออมต่อรายได้ของครัวเรือนก็สูงถึง 12.8 จากปีก่อนที่มีเพียง 8.5 ซึ่งตรงกันข้ามกับภาครัฐที่การออมลดลงอย่างเห็นได้ชัด และจากข้อมูลในตารางที่ 1 นั้น การออมภาครัฐปี 2550 ตีลบถึง 13.54 จากปีก่อนที่มีถึง 27.06 สาเหตุที่ภาครัฐมีการออมลดลงมาก เนื่องจากในปี 2550 เกิดวิกฤตเศรษฐกิจต่อเนื่องจากปี 2549 เศรษฐกิจจึงชะลอตัวต่อเนื่องจากปีก่อนและนอกจากนั้นยังเกิดปัญหาความไม่สงบทางการเมืองและความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นทำให้ภาคเอกชนขาดความเชื่อมั่นในการลงทุนจึงยังคงชะลอการลงทุนในโครงการใหญ่ต่างๆ ภาครัฐจึงได้ดำเนินนโยบายงบประมาณขาดดุล เร่งเบิกจ่ายงบประมาณมากขึ้นในระยะหลังของปี 2550 เพื่อผลักดันการลงทุนในโครงการต่างๆและเพื่อให้เศรษฐกิจดีขึ้น ส่วนของภาคเอกชนในไตรมาสสุดท้ายของปี 2550 เริ่มมีสัญญาณของการฟื้นตัว การลงทุนขยายตัวได้ติดต่อกันทั้งในเดือน ต.ค. – พ.ย. 2550 และการบริโภคปรับตัวดีขึ้น (ฝ่ายวิจัยธนาคารกรุงเทพ จำกัด มหาชน) ในปี 2551 เป็นต้นมา การออมของครัวเรือนทั้งต่อ GDP และต่อรายได้ก็ยังคงลดลงต่อเนื่องเกิดจาก ต้นปี 2551 เริ่มเกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจของโลกขึ้น เศรษฐกิจในประเทศต่างๆเกิดการชะลอตัวรุนแรง ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศไทยได้รับผลกระทบไปด้วยเช่นกัน (พรายพล คุ่มทรัพย์, 2553)

ตารางที่ 1.2 รายได้ ค่าใช้จ่ายและการออมเฉลี่ยต่อครัวเรือนในประเทศไทย

ปี		2548	2549	2550	2551	2552
รายได้	รวม(ล้านบาท)	4,457,665	4,886,416	5,347,272	5,843,024	5,795,921
	เฉลี่ย/คน/ปี(บาท)	68,475	74,518	80,530	87,889	86,632
ค่าใช้จ่าย	รวม(ล้านบาท)	4,128,926	4,469,641	4,663,953	5,135,074	5,136,362
	เฉลี่ย/คน/ปี(บาท)	63,425	68,162	70,239	77,240	76,773
การออม	รวม(ล้านบาท)	328,739	416,775	683,319	707,950	659,559
	เฉลี่ย/คน/ปี (บาท)	5,050	6,356	10,291	10,649	9,858
ร้อยละของการออมต่อรายได้		7.4	8.5	12.8	12.1	11.4
การออมสุทธิ		1,038,276	1,354,773	1,675,966	1,624,912	1,369,603
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)		7,092,893	7,844,939	8,525,197	9,080,466	9,041,551
ร้อยละการออมต่อ GDP		14.6	17.3	19.7	17.9	15.1

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ผลการสำรวจรายได้และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือนในจังหวัดลำพูน พบว่าจากรายได้ของครัวเรือนเมื่อหักค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้ว ครัวเรือนในจังหวัดลำพูนในช่วงแรกคือปี 2545 ระดับการออมเงินมีจำนวนมากถึงร้อยละ 41.05 ของรายได้ จากนั้นปี 2547 ปี 2549 และปี 2550 ร้อยละของเงินออมต่อรายได้ เริ่มลดลงเหลือร้อยละ 29.90, 10.93 และ 9.32 ตามลำดับ ซึ่งเนื่องจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจการออมของครัวเรือนจังหวัดลำพูนจึงน้อยและประกอบกับค่าใช้จ่ายของครัวเรือนสูงขึ้นจึงทำให้ร้อยละของเงินออมต่อรายได้มีแนวโน้มน้อยลงทุกปี ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 1.3 รายได้และค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือนจังหวัดลำพูน

หน่วย : บาท

ปี	2545	2547	2549	2550	2552	2554
รายได้เฉลี่ย	11,329	14,617	14,361	14,104	20,049	18,778
รายจ่ายเฉลี่ย	6,678	10,247	12,791	12,789	16,477	16,605
เงินออมเฉลี่ย	4,651	4,370	1,570	1,315	3,572	2,173
ร้อยละของเงินออม	41.05	29.90	10.93	9.32	17.82	11.57

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดลำพูน

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ให้ความสำคัญถึงพนักงานของเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่ส่วนใหญ่ยังมีรายได้ที่ไม่เพียงพอต่อการครองชีพในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มีการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเพื่อการดำเนินชีวิตเป็นหลักแต่ปัจจุบันพนักงานของเทศบาลมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยมากขึ้นเช่น นำไปซื้อยานพาหนะซื้อบ้านซื้อโทรศัพท์มือถือเริ่มมีการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตมากขึ้นจนทำให้รายได้ไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายจนต้องมีการกู้เงินกับสถาบันการเงินต่างๆ หรือมีการกู้ยืมเงินนอกระบบกับนายทุนเพื่อนำมาชำระหนี้ต่างๆ ซึ่งค่าใช้จ่ายเหล่านี้ส่งผลต่อการออมของพนักงานทั้งสิ้น

ปัจจุบันกระทรวงการคลังได้มีมติให้ปรับโครงสร้างเงินเดือนของพนักงานข้าราชการใหม่ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของข้าราชการและลูกจ้างประจำของส่วนราชการพ.ศ. 2548 เพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 2553 ที่เห็นชอบให้ปรับบัญชีเงินเดือนค่าจ้างและค่าตอบแทนรายเดือนของบุคลากรภาครัฐและให้ปรับอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างขั้นต่ำและขั้นสูงของผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวในสัดส่วนร้อยละห้าและมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2554 ที่เห็นชอบให้ปรับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของข้าราชการลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราวที่บรรจุหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่กำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปหรือระดับต่ำกว่าระดับปริญญาตรีรวมทั้งทหารกองประจำการเพื่อให้บุคลากรภาครัฐดังกล่าวมีรายได้เพียงพอในการดำรงชีพตามภาวะเศรษฐกิจ

ซึ่งกระทรวงการคลังได้ออกระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของข้าราชการและลูกจ้างประจำของส่วนราชการ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2555 ให้ใช้บังคับ

ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2555 เป็นต้นไป และมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการโดยในกรณีที่ตำแหน่งของข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว ที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกลางของข้าราชการแต่ละประเภทกำหนด หรือที่กระทรวงการคลังกำหนด ได้กำหนดให้คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นต้องใช้วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ให้ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว ซึ่งบรรจุหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวที่มีเงินเดือนหรือค่าจ้างไม่ถึงเดือนละ 15,000 บาท ได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวเพิ่มขึ้นจากเงินเดือนหรือค่าจ้างอีกจนถึงเดือนละ 15,000 บาท

และในกรณีที่ตำแหน่งของข้าราชการและลูกจ้างประจำที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกลางของข้าราชการแต่ละประเภทกำหนด หรือที่กระทรวงการคลังกำหนด ได้กำหนดให้คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นต้องใช้วุฒิการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำซึ่งบรรจุหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวที่มีเงินเดือนหรือค่าจ้างไม่ถึงเดือนละ 12,285 บาท ให้ได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวเดือนละ 1,500 บาท แต่เมื่อรวมกับเงินเดือนหรือค่าจ้างแล้ว ต้องไม่เกินเดือนละ 12,285 บาท หากกรณีจำนวนเงินที่ได้รับนั้นรวมกันแล้วไม่ถึงเดือนละ 9,000 บาท ให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำนั้นได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวเพิ่มขึ้นจากเงินเดือนหรือค่าจ้างอีกจนถึงเดือนละ 9,000 บาท

นอกจากนี้ในกรณีที่ตำแหน่งของลูกจ้างชั่วคราวที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกลางของข้าราชการแต่ละประเภทกำหนด หรือที่กระทรวงการคลังกำหนด ได้กำหนดให้คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นต้องใช้วุฒิการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ให้ลูกจ้างชั่วคราวซึ่งบรรจุหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวที่มีค่าจ้างไม่ถึงเดือนละ 9,000 บาท ได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวเพิ่มขึ้นจากค่าจ้างอีกจนถึงเดือนละ 9,000 บาท ในการปรับโครงสร้างเงินเดือนของพนักงานข้าราชการนั้นได้รวมถึงพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย

จังหวัดลำพูนเป็นจังหวัดที่เล็กที่สุดในภาคเหนือมีเนื้อที่เพียง 4,407 ตารางกิโลเมตรแต่กลับมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวมากที่สุดในภาคเหนือ ซึ่งจังหวัดลำพูนมีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมด 923 โรงงาน เงินลงทุน 86,430 ล้านบาท การจ้างงานกว่า 68,652 คน โรงงานอุตสาหกรรม กระจายอยู่ทุกพื้นที่ของแต่ละอำเภอ แต่ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมืองลำพูนมากที่สุด รองลงมา คือ อำเภอป่าซาง และอำเภอแม่ทา โดยทั้ง 3 อำเภอมีอาณาเขตติดต่อกัน มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน 8 องค์กร ซึ่งมีรายรับและรายจ่ายจริงของเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดลำพูนจำแนกตามประเภท ปีงบประมาณ 2553 เพื่อนำมาพัฒนาจังหวัดดังนี้

ตารางที่ 1.4 รายรับและรายจ่ายจริงของเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดลำพูนจำแนกตามประเภท ปีงบประมาณ 2553

อำเภอ/องค์การบริหารส่วนตำบล	รายได้ Revenue						รวมรายได้	ร้อยละของทั้งจังหวัด	รายจ่าย Expenditure			รวมรายจ่าย	ร้อยละของทั้งจังหวัด
	ภาษีอากร Taxes and duties	ค่าธรรมเนียมค่าปรับ Fees and fines	ทรัพย์สิน Property	สาธารณูปโภค Public utilities	เบ็ดเตล็ด Miscellaneous	เงินอุดหนุน Subsidies			รายจ่ายประจำ Permanent Expenditure	รายจ่ายเพื่อการลงทุน Expenditure of investment	รายจ่ายงบกลาง Central expenditure		
อำเภอเมืองลำพูน	391,575,413.93	21,052,589.53	5,300,301.72	1,788,254.81	42,267,459.94	238,969,800.53	700,953,820.46	37.64	371,321,344.80	161,134,755.99	76,494,656.31	608,950,757.10	33.11
อำเภอแม่ทา	95,918,545.28	1,219,941.97	518,327.35		774,342.54	95,622,268.69	194,053,425.83	10.42	100,110,381.61	79,061,186.93	28,583,315.81	207,754,884.35	11.30
อำเภอบ้านโฮ่ง	85,644,864.03	736,418.12	398,707.83	52,966.00	700,939.87	65,368,633.76	152,902,529.61	8.21	99,065,511.39	44,589,787.16	26,017,886.34	169,673,184.89	9.23
อำเภอทุ่งหัวช้าง	43,770,120.67	274,315.02	176,381.59		324,004.00	39,264,670.00	83,809,491.28	4.50	46,840,987.22	20,113,918.39	10,590,111.16	77,545,016.77	4.22
อำเภอป่าซาง	133,823,067.06	1,952,463.98	520,853.29	194,621.29	951,674.25	116,554,852.78	253,997,532.65	13.64	137,579,285.16	99,789,079.01	39,480,919.97	276,849,284.14	15.05
อำเภอเวียงหนองล่อง	44,309,565.74	572,798.70	197,420.99		765,265.00	51,018,537.49	96,863,587.92	5.20	51,281,224.29	50,158,515.87	14,938,614.70	116,378,354.86	6.33
อำเภอบ้านธิ	41,772,620.83	399,735.10	56,124.00		165,531.14	29,254,791.00	71,648,802.07	3.85	37,513,483.16	22,162,973.07	10,066,643.15	69,743,099.38	3.79
อำเภอลี้	166,750,856.92	1,136,843.21	518,920.12		996,081.19	138,618,610.82	308,021,312.26	16.54	178,424,885.61	86,424,955.37	47,298,413.59	312,148,254.57	16.97
รวม	1,003,565,054.46	27,345,105.63	7,687,036.89	2,035,842.10	46,945,297.93	774,672,165.07	1,862,250,502.08	100	1,022,137,103.24	563,435,171.79	253,470,561.03	1,839,042,836.06	100

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดลำพูน

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่าเทศบาลเมืองลำพูนมีรายรับจากภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ ทรัพย์สิน สาธารณูปโภค รายรับเบ็ดเตล็ด และเงินอุดหนุนมีมากที่สุดในจังหวัด ส่วนรายจ่ายเพื่อใช้ในการพัฒนาอำเภอเมืองเช่น รายจ่ายประจำ รายจ่ายเพื่อการลงทุน และรายจ่ายงบกลางก็มีมากที่สุดเช่นกันซึ่งทำให้อำเภอเมืองลำพูนมีการพัฒนาและเจริญมากกว่าอำเภออื่นๆ

ในอำเภอเมืองจังหวัดลำพูน เป็นอำเภอศูนย์กลางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนของจังหวัด ลำพูนและมีประชากรมากที่สุดในจังหวัดลำพูนถึง 142,780 คน มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งสิ้น 16 แห่ง แบ่งเป็นเทศบาลตำบล 13 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 3 แห่ง แต่ละแห่งมีจำนวนของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

ตารางที่ 1.5 แสดงจำนวนของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอเมืองจังหวัดลำพูน

การปกครองส่วนท้องถิ่น	จำนวนพนักงาน(คน)
เทศบาลเมืองลำพูน	196
เทศบาลตำบลบ้านกลาง	159
เทศบาลตำบลบ้านแป้น	62
เทศบาลตำบลริมปิง	62
เทศบาลตำบลอุโมงค์	91
เทศบาลตำบลเหมืองง่า	51
เทศบาลตำบลเวียงยอง	70
เทศบาลตำบลมะเขือแจ้	90
เทศบาลตำบลหนองช้างคืน	27
เทศบาลตำบลประดู่ป่า	41
เทศบาลตำบลต้นธง	77
เทศบาลตำบลเหมืองจี้	45
เทศบาลตำบลท่าช้างทอง	22
องค์การบริหารส่วนตำบลป่าสัก	74
องค์การบริหารส่วนตำบลศรีบัวบาน	45
องค์การบริหารส่วนตำบลหนองหอนาม	24
รวม	1136

โครงสร้างองค์กรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเมือง จังหวัดนั้นมีสภาเทศบาลบริหารงานโดยนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลคือรองนายกเทศมนตรี, ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี และ เลขานุการนายกเทศมนตรี นอกจากนี้มีบุคลากรในหน่วยงานที่ทำหน้าที่ประสานงานร่วมกับสภาเทศบาลจำนวน 9 หน่วย คือสำนักปลัดเทศบาล กองการศึกษากองคลัง กองช่างกองวิชาการและแผนงานกองสวัสดิการสังคมกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมกองช่างสุขาภิบาล กองการแพทย์ ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูนก็ได้มีการปรับโครงสร้างเงินเดือนใหม่เช่นกัน โดยจะปรับขึ้นเฉพาะพนักงานในหน่วยงานแต่ไม่รวมถึงคณะผู้บริหารสมาชิกสภาเทศบาล

ผู้ศึกษามีความต้องการที่จะมุ่งศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออมของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูนภายหลังจากที่มีการปรับโครงสร้างเงินเดือนข้าราชการ ว่าหากมีการปรับโครงสร้างเงินเดือนแล้วจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการออมของพนักงานอย่างไร และปัจจัยใดที่ส่งผลกระทบต่อการออมเงินของพนักงาน ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน มีทั้งความเจริญทางด้านสาธารณูปโภค คมนาคม มีการประกอบอาชีพที่หลากหลาย มีรูปแบบในการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน และเพื่อที่จะได้นำผลการศึกษานี้เป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องเช่น นำข้อมูลที่ได้ไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมการออมให้กับหน่วยงานต่างๆ นอกจากนี้รัฐบาลยังสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปปรับใช้กับการออมของประชาชนเพื่อพัฒนาประเทศต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาถึงปัจจัยและพฤติกรรมที่มีผลต่อการออมของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูนภายหลังจากที่มีการปรับโครงสร้างเงินเดือนข้าราชการ

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สามารถนำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูนภายหลังจากที่มีการปรับโครงสร้างเงินเดือนข้าราชการ
2. สามารถนำข้อมูลที่ได้นำไปเป็นแนวทางในการรณรงค์ส่งเสริมการออมของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน นอกจากนี้ภาครัฐและ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการกำหนดแนวทางเพื่อส่งเสริมให้มีวินัยในการออมแก่ประชาชนและหน่วยงานต่างๆต่อไป

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออมของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูนภายหลังจากที่มีการปรับโครงสร้างเงินเดือนข้าราชการ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลของพนักงานเทศบาลและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ซึ่งจะสอบถามข้อมูลของพนักงานที่ได้รับเงินเดือนที่มีการปรับโครงสร้างเงินเดือนข้าราชการใหม่ในปี 2555 โดยไม่รวมถึงพนักงานที่เป็นสมาชิกสภาเทศบาล

1.5 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

1.การออม หมายถึง ส่วนต่างระหว่างรายได้และรายจ่ายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง หรือเป็นเงินรายได้ที่เหลือจากการใช้จ่ายแล้วนำมาเก็บสะสมที่ละเล็กละน้อยให้พอกพูนขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป

2.พฤติกรรมการออม หมายถึง รูปแบบและลักษณะของการออม เช่น ออมในรูปเงินฝากกับสถาบันการเงิน การฝากเงินกับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ การออมในรูปแบบของการประกันชีวิต เป็นต้น

3.พนักงาน หมายถึง พนักงานในตำแหน่งข้าราชการ ลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว ที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกลางของข้าราชการแต่ละประเภทกำหนดหรือที่กระทรวงการคลังกำหนด

4.ลูกจ้างประจำ หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในลักษณะประจำโดยจ้างจากเงินงบประมาณรายจ่ายก็เป็นกลุ่มบุคคลที่ทำงาน คล้าย ๆ กับข้าราชการ แตกต่างกันเพียงหน้าที่ที่รับผิดชอบ เพราะลูกจ้างประจำ ปัจจุบันแบ่งเป็นหมวด เช่น หมวดแรงงาน หมวดกิ่งฝีมือน หมวดฝีมือน หมวดฝีมือนพิเศษระดับต้น หมวดฝีมือนพิเศษระดับกลาง หมวดฝีมือนพิเศษระดับสูง หมวดฝีมือนพิเศษเฉพาะ

5.ลูกจ้างชั่วคราว หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในลักษณะชั่วคราวโดยมีกำหนดระยะเวลาจ้างไม่เกินปีงบประมาณ โดยจ้างจากเงินงบประมาณรายจ่ายหรือเงินนอกงบประมาณ

6.GDP หมายถึง มูลค่าการผลิตสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายของประเทศ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (1 ปีปฏิทิน) ซึ่งมีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่มจากกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกประเภทในขอบเขตพื้นที่ของประเทศและเป็นส่วนหนึ่งในการคำนวณรายได้ประชาชาติ ซึ่งการคำนวณ ทำได้ 3 ด้านคือ ด้านรายจ่าย ด้านรายได้ และด้านการผลิตโดยไม่ว่าจะคำนวณด้านใดจะได้มูลค่าที่เท่ากันเสมอ

7.สถิติตลาดเคลื่อน หมายถึง ความคลาดเคลื่อนอันเกิดจากการวิเคราะห์ข้อมูล

8. การออมของภาครัฐ หมายถึง มูลค่าการออมของหน่วยงานภาครัฐ

9. การออมของภาคเอกชน หมายถึง มูลค่าการออมของหน่วยครัวเรือน ธุรกิจต่างๆ

10.ครัวเรือน หมายถึง บุคคลที่อยู่ร่วมกันและบริโภคปัจจัยสี่ร่วมกัน โดยบุคคลเหล่านี้ อาจจะเป็นสามีภรรยา หรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิต หรืออาศัยอยู่ร่วมกันและมีการยกย่องบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นหัวหน้าครัวเรือน